

“Mantenim la nostra identitat i l’oferim al món”

‘Coratge’ és el nou disc d’Obrint Pas. O un disc-libre, exactament, on repassen trajectòria, comparteixen cançons amb músics amics, ofereixen textos de vint personalitats diferents i mostren l’evolució i la maduresa d’un so característic. En parlem amb Xavi Sarrià, cantant del grup.

“Després d’uns quants mesos intensos de treball, després d’un any de descans total, després d’una gira de tornada increïble”, escrivíeu al blog, per fi vàreu començar a enregistrar el disc.

—Feia molts anys que tocàvem de seguit i necessitàvem parar. Després de *Benvinguts al paradís*, que va marcar una etapa, ens calia mirar què volíem fer amb el grup, si continuar o no... Havíem tocat pràcticament cada cap de setmana des que érem adolescents, tots junts, i vam optar per la pausa. Durant un any. Hi va haver concerts esporàdics, això sí, i a l’estranger, però ja està. Ens va servir per a mirar què en volíem fer, de la nostra vida. I vam decidir que teníem ganes d’un altre disc. Almenys.

—I la rebuda?

—Molt bé, amb molta gent i la gent amb moltes ganes de tenir concert. Després d’un any aturats, la gira de tornada ens va sorprendre. I ens va motivar per a fer el disc. Però no va ser fàcil de recuperar el ritme de treball. El disc, a més, havia d’estar a l’altura de les circumstàncies. I era complicat. Hi hem dedicat moltes hores de treball, durant molts mesos. I ens ha costat, però crec que reflecteix què és el grup ara mateix: del que hem estat i del que som ara.

—S’hi nota pòsit.

—És que hi ha molt de treball, aquí. Hi hem aprofitat tota la nostra experiència, els viatges, tot. Quan vam començar pràcticament no sabíem tocar. N’hem anat aprenent, aprenent, aprenent, i això es nota a la nostra discografia. És com una cursa: sempre a fer un disc millor. I sempre és més difícil, és clar. Aquest l’hem treballat molt a casa, abans d’enregistrar, l’hem madurat molt, i estem molt contents de totes les cançons. Hem tingut temps per enamorar-nos-en, desenamorar-nos-en i tornar-nos-en a enamorar...

—Comenceu amb una citació-dibuix-poema d’Eduardo Galeano...

—Sí. Vam pensar, com de broma, que estaria molt bé. David Fernández va dir “jo li escric, a veure què”. I de sobte ens va enviar aquest dibuix! Ens vam quedar astorats: Galeano és un mite, per a nosaltres. “El miedo es una cárcel muy aburrida”, diu, com en un d’aquells poemes directes, senzills, que t’obren una finestra. Ha estat una gran sort poder-hi comptar. Encara no ens ho creiem.

—Heu fet un disc-llibre o un llibre-disc...

—Sobretot, és disc. A més, hi ha un llibre. Un fals llibre, potser. Un disc en format llibre, amb tapes dures, amb molts textos, però, és clar, tot gira entorn de les cançons i aquesta és la gràcia. Volíem fer això: un disc conceptual, que poguera endinsar-se un poc més en les lletres, per a parlar-hi de què ha estat el grup. I amb els textos de més gent hem pogut aprofundir més en les temàtiques i aportar visions diferents. Tot ho coordinàrem nosaltres mentre enregistràvem, d’aquesta manera artesanal com funciona el grup, intentant arribar al màxim amb pocs recursos. I va ser una bogeria. Després, per al disseny, vam triar aquesta gent de Saragossa, Münster Studio, que són molt bons, els feia il·lusió i tenen aquest estil com clàssic però actual. I elegant. Ens agradava la idea tipus Renau i les imatges simbòliques de Galeano. Volíem que tot el disc fora així, que cada imatge fora una metàfora.

—Un dels primers sons que se senten és el d’una...

—...viola de roda [somriu].

—I doncs?

—Ja feia temps que Miquel Gironès la hi volia incorporar. Vam escriure “Coratge” i de seguida va dir que anava molt bé amb la viola de roda, que li donaria una sonoritat diferent. Ell en tenia moltes ganes, nosaltres no ho vèiem gaire clar, però bé, com que és molt...

—Cabut?

—Sí, també [riu]. I arriscat. Jo sóc més conservador, diguem. Així que ell hi insistia, i ho vam provar. I ens va agradar. Li donava un to diferent, com un aire antic, de dir “a la batalla”. Al mateix estudi vam improvisar la introducció: Kaki Arkarazo, el tècnic, havia fet aquesta melodia per a incloure-la dins la cançó. De sobte, vam pensar que quedaria bé d’introducció, vam demanar a Eduard Casals, un professional de la viola de roda, que la tocara per a veure com quedava, i ens va agradar molt. Amb el seu ritme lliure, quedava èpic. I casa amb la màgia del disc, aquest aire més cru, diferent. Després hi vam incorporar un so estrany de fons, que fa com si arribara gent i ajuda a donar-li força. En realitat és una *triquitrix* fent soroll sense sonar, però ningú no ho sabrà.

—Ara sí.

—Ai [riu]. És clar.

PRATS I CAMPS

—Aquest tema és com un primer avís d'allò que ofereix el disc: so Obrint Pas en evolució.

—Aquesta era la intenció. I la complicació. Volíem fer un disc diferent, però que no trencara completament, perquè nosaltres som el que som, és el que ens naix. Com que tenim la sort de comptar amb aquesta barreja que et deia, hi podem jugar: d'una banda, hi ha Miquel Gironès, que és molt bon músic, estudia molt la música popular i no té por de llançar-se a barrejar, a provar coses noves. I d'una altra, jo, que no sóc músic de formació, i faig les cançons que m'agraden, les que m'emocionen. Pense que entre tots dos s'aconsegueix mantenir la nostra línia: barreja d'una de més directa i fresca, i una de més arriscada i complexa. Després, amb el treball de tots, triant cançons, aportant-hi punts de vista, ho acabem de construir. Sí que és un disc evolucionat.

—Fins i tot hi introduïu, pràcticament, cançó d'autor.

—“Al país de l'olivera” és una cançó diferent. Va ser la primera lletra que vaig fer, i és una de les que més m'agraden. Jo, però, la vaig fer amb una música molt més convencional. I va arribar Miquel i es va tancar a casa i va fer la música d'ara, que és com un altre món. I li escau molt millor, a la lletra més costumista, més Estellés. No ho havíem fet mai. Però també en això vam perdre la por i vam confiar en Miquel. La cançó ens arribava, ens emocionava; per què no podíem fer una cosa diferent? Més suau, incorporant-hi la guitarra clàssica i llaüts... N'estem molt contents. Crec que és un dels elements que marca el disc. I la lletra, també.

“No sabem si aquest disc serà l'últim o no ho serà”

—Per què *Coratge*?

—Buscàvem un nom un poc conceptual. La idea primera era fer un disc que parlara molt de nosaltres, amb cançons un poc retrospectives. Però ens vam adonar que també volíem tractar de més

coses. I pensant en totes les temàtiques que anaven sorgint, resulta que “coratge” apareixia en moltes de les lletres i ens va agradar per la força que tenia: el coratge d'afrontar la situació actual, nacional i social, i també el coratge que ens ha fet avançar fins on som, que és un poc la nostra història (no només la del grup, sinó la de la nostra generació, al País Valencià i als Països Catalans). Créixer a poc a poc, anar aprenent, equivocant-nos, rectificant i anar construint allò que tenim, amb els propis

mitjans, d'això parla aquest concepte, coratge.

—En algunes cançons, per exemple la que dediqueu a Mavi Dolz, hi expresseu voluntat de continuïtat.

—Pensàvem que ens havíem d'animar per a portar endavant el disc, després de tants anys. Aquesta cançó també va nèixer amb la idea de dir que, encara que no continuem amb el grup, continuarem el camí, en unes altres vies. Amb l'exemple de persones com Mavi Dolz i aquella seua voluntat de construir sempre. És el

“Esperàvem 3.000 o 4.000 persones i en van venir 8.000! Ens miràvem i dèiem: però d'on han eixit?”

—Per què?

—Perquè amb coses quotidianes pots fer una lletra que parli del teu país. Sense cap gran proclama. Hi ha cançons que parlen de diverses etapes de les nostres vides, i aquesta se situa en la infantesa, el poble, el record. “Si tanque els ulls”, per exemple, són els primers concerts. I “La vida sense tu”, l'època de la universitat. Són diferents etapes que es van combinant amb temes més d'avui. En general, hem intentat no incloure cançons de grans paraules ni de grans lemes, com havíem fet amb “La flama”, per exemple, sinó de dir: continuem, també, amb les coses quotidianes. D'aquí ve la cançó dedicada a Mavi Dolz: potser no és un nom com l'Ovidi Montllor o l'Estellés, però ens representa els herois quotidians que ens han fet anar endavant. I el disc parla molt d'això, d'aquest semblar que anem perdent però adonar-te que, en el dia a dia, trobes molta gent, molts actes que potser no són grans titulars, però que ens fan continuar avançant.

—Dediqueu una cançó al barri de Benimaclet. Tampoc no és casualitat que hi féssiu el primer (i multitudinari) concert de presentació de *Coratge*.

—No és casualitat, no. Ens vam adonar que no havíem dedicat mai una cançó a Benimaclet. Intentàvem parlar en general i ara hem volgut dibuixar el nostre entorn més immediat. El Carnestoltes de Benimaclet potser no és una festa famosa, però és important. Perquè

que ens ha fet créixer a tots. I el que manté el nostre país avui dia.

—Referents?

—És clar. Com Fermín Muguruza. Ens feia molta il·lusió que cantara amb nosaltres en un disc d'estudi. No sabem si aquest serà l'últim o no ho serà, però fa molts anys que estem junts i ho hem pensat com un treball que aplegue tota la nostra vida.

—Ai.

—No volem dir que serà l'últim, però. Ja ho veurem.

naix de l'Assemblea de Veïns que, sense res, van construir una tradició que avui continua i que nosaltres vam viure molt intensament. Un dels nostres primers concerts, l'any 1996, va ser allà, a la plaça, precisament. I “Alegria” parla, sobretot, d'aquest trobar-te amb la teua gent, de començar a cantar tots junts, brindar i dir que per un moment ens sentim invencibles. És la festa i quan acaba, també: sentim que la vida és com un vaixell que se'n va cap a noves batalles que volem continuar lluitant com si fórem herois quotidians.

—Parleu de la València oculta però viva.

—Sí: eixa València que batega sota els escàndols de corrupció, sota les obres faraòniques, les fastuositats dels governants, però que existeix. De vegades sembla que sigues massa optimista, que puguen dir-te: què m'expliques? Però és que és real! Que no siga visible no significa que no existeixca! I el concert de Benimaclet en va ser un exemple: esperàvem màxim 3.000 o 4.000 mil persones, i en van venir 8.000! Ens miràvem i dèiem: però d'on han eixit? I mireu les manifestacions del 25 d'Abril. I sense la repercussió mediàtica que tindria en uns altres llocs. I ací es fan cada any! O les trobades. O aquella manifestació contra la corrupció que van organitzar quatre xavals per internet. Tots són demostracions que hi ha un País Valencià diferent. I aquesta és la nostra força.

—A “Si tanque els ulls”, expliqueu els nervis a la panxa abans de començar el primer concert. Encara els teniu?

—Sí. I crec que és bo. És clar, quan vam començar no esperàvem arribar fins ací. Ni que un dia tocàrem davant de tanta gent. O que ens conegueren a Euskadi.

—O al Japó.

—O al Japó [torna a riure]. Però és que eixa època va ser molt especial. La cançó parla de l'emoció que sents de tocar aquells primers temes, però també retrata la nostra generació, quan vam descobrir un país a base d'anar a concerts, a festes de poble. Va ser com una

revelació, agafar el tren i anar a Gandia, a la Marina, anar a Beniarrás, a l'Aplec dels Ports i trobar un país que desconecies, amb gent jove com tu, que parla la teua llengua, trobar un país molt gran, molt divers, molt bonic.

—Què hi ha, a la música que sona avui a Obrint Pas, del vostre voltar pel món?

—“Perdut als carrers del món” parla del que entens quan viatges: que sempre et fa falta alguna cosa que et lligue amb el lloc d'on vénis. Hem après a valorar el que ens és propi, com un color més dins del mosaic del món. Anem a molts països i hi aprenem molt, però també hi anem a oferir la nostra manera d'entendre el món, que és la nostra cultura. I és un orgull poder dir: venim d'un país xicotet, però mantenim la nostra identitat i l'oferim al món. I també aprens que això es valora molt allà on vas. El català és un tresor que cal protegir, perquè està indefens. I som nosaltres que ho hem de fer.

—La darrera cançó, en epíleg, és... una jota!

—Responsabilitat de Miquel Gironès [riu]. És l'única cançó que no teníem programada, la vam construir durant l'enregistrament i mostra una de les genialitats de Miquel: agafa una nadala tradicional, “Pastorets”, en la versió que en va fer Al Tall, i n'hem fet la cançó. Nosaltres bevem molt de tot això: el grup naix d'una triple influència: del rock català dels anys 90 i que ens va demostrar que era possible, del rock radical basc i eixa escena transgressora i directa que representava Kortatu, i de la música tradicional, ja siga de la cançó o d'Al Tall. Miquel tenia moltes ganes d'agafar “Pastorets” i vam dir: doncs hi posem lletra nova i seguim la *riproposta*, també. I hi convidarem músics valencians amb qui hem compartir molt: Mara Aranda, Feliu Ventura, Miquel Gil, el Botifarra, Al Tall... Va ser com dir “fem una cançó coral de valencians”. Va nàixer quan hi havia tot l'esclat del #sensesenyal, amb tanta gent que reaccionava, perdia la por i eixia al carrer. Amb eixe coratge que enllaça el disc. I m'agrada quan diu “semblarem noves collites que ningú mai no ens prendrà; homes i dones valentes, els valencians de demà”. La gent és cada vegada més valenta. Creixen diferent, menys acomplexats per la història.

Núria Cadenes